

Zašto svi toliko pričaju o **dobru i zlu** i o tome što je ispravna, prava stvar za učiniti, do the right thing...? I onda na tom pitanju razbijaju glavu i pokušavaju kroz razmišljanje, kroz intelekt dobiti odgovor na ovakva pitanja? Kako se o tome uopće može pričati? Kako se za bilo bilo koju situaciju može reći što je ispravno učiniti, a što neispravno kad je svaka situacija jedinstvena i sastoji se od bezbroj faktora koji mogu utjecati na našu odluku i jednostavno ne možemo znati kako bi reagirali u nekoj hipotetskoj situaciji. A to nije ni potrebno.

I na kraju krajeva, kako god reagiramo, ono što definira da li je to bilo ispravno ili nije je još samo jedna misao. Ne postoji zakon, kriterij prema kojem se razlikuje ispravno djelovanje od neispravnog, right from wrong. To je još jedan **program** koji nam cijeli život sa svih strana ugrađuju i kroz njega nam produbljuju shvaćanje svijeta kroz

dualnost

, produbljuju iluziju.

U svakoj situaciji reagiramo iz nekog dijela, tj. manifestacije sebe, to varira od onog duboko **eg** **oističnog uma**

koji je zapravo iluzoran i u svojoj suštini je skup misli, tj. ograničavajućih vjerovanja pa sve do onog dijela nas koji je stvaran, koji je ono što zbilja jesmo, a to je

apsolutna ljubav

. I ne postoji univerzalni kriterij koji kaže iz kojeg dijela nas je ispravno djelovati ili još manje onaj koji kaže na koji konkretno način je ispravno djelovati u određenoj situaciji. Takve kriterije su smislili ljudi i u njih uvjerali druge ljude. Oni se jednim imenom nazivaju

moral

i ne temelje se na ničemu stvarnom već na vjerovanju u određene konstrukcije misli, u etikete koje određene načine djelovanja nazivaju ispravnima.

Sustav vrijednosti je smišljen, to je dogovor, ne postoji sam po sebi. Međutim, ljudi imaju tendenciju da tom dogovorenom sustavu vrijednosti vjeruju kao

j istini

račun tih vrijednosti postaju iznutra slijepi te potiskuju one impulse, porive i želje da iskuse određeno iskustvo koji dolaze što bi rekli

iz srca

, dolaze kao glas naše

dublje inteligencije

, kao naše

unutarnje vodstvo

. Taj glas vrlo često proturječi našim moralnim vrijednostima i društvenim normama. A za to

postoji i dobar razlog – zato da otpustimo vjerovanja, prevaziđemo svoja ograničenja te ponovo i ponovo nadrastemo svoju trenutnu verziju sebe, da se mi kao sam Život opet i opet proširimo.

Što govori rečenica sa slike? Moj prijevod bi bio sljedeći. Kaže da za razlikovanje onog što je ispravno od onog što nije ispravno nije potrebno slušati ono što nam serviraju drugi. Nego da je to unutar nas, da je unutar nas taj zakon koji dijeli dobro od zla, ono što je ispravno od onog što je krivo. Međutim, takva izjava nas još uvijek drži u dualnosti. To je tvrdnja da uopće postoji dobro i zlo, ispravno od neispravnog. Na što je autor vjerojatno ciljao, ali mu ni samom još nije baš sasvim jasno je sljedeće. Pod dobro ili ispravno, on shvaća djelovanje iz onog dijela sebe koji je bliži čistoj ljubavi, a pod lošim ili krivim shvaća djelovanje iz onog dijela sebe koji nazivamo egoistični um. Međutim, tu nedostaje ta kap koja prelijeva čašu i ujedinjuje ono što nazivamo zlom i ono što nazivamo dobrim u **jedno jedino jedinstveno sveprožimajuće Postojanje**

Sve je isto, isto Postojanje, isti Život, ista Univerzalna svijest, Univerzalna inteligencija ili kako god to hoćete nazvati i uvid u to briše iluziju da postoji dualnost, podjela na dobro i zlo. Jasnije objašnjeno, što bi to značilo? Značilo bi da je i djelovanje iz egoističnog individualnog uma isto kao i djelovanje iz apsolutne ljubavi jednako ispravno, jednako legitimno i ima jednako pravo na postojanje. I to upravo zato što je i to dio istog tog jednog Postojanja. Da Postojanje, Univerzalna inteligencija, Kreacija nije htjela da postoji nešto što mi nazivamo egoistični um, tj. ograničenost u raznim oblicima, a tako i djelovanje iz njega, ne bi ga bila ni stvorila. **Sve, apsolutno sve što postoji ima potpuno pravo postojati i postoji s blagoslovom Kreacije.**

Autor: Darko Pribeg, www.darkopribeg.com